

би той да е оставилъ тая история въ този градъ. За това може би да знае нѣщо Ал. Еказархъ,¹⁾ отъ гдѣ е зегъ той този рабкописъ, който ми поклони въ Цариградъ, отъ гдѣ е донесенъ въ Стара Загора, кой го е пай напрѣдъ прѣнесъ и кой прѣписваль. Азъ отъ Фотинова помниш само че той, като минулъ прѣвъ Стара Загора да събира спомоществование за Географията си, намѣрилъ тоя рабкописъ и шеснадесетъ дена стоялъ докѣ му го прѣпишилъ, а отъ него прѣписахми ний, та дошълнихи Отецъ Паисиевата история.

Тогава, на 1842 год., като и проповѣдвахми ний въ Търново, обадиха ся още два рабкописа отъ Българска История. Единътъ ся намираше въ Дрѣново, у нѣкой си Георгия, учителъ въ Габровския ханъ, прѣвъ 1836 год., наедно съ Даскаль Петка Габровчето, по посълъ попъ и економъ въ Дрѣново. Тая история бѣше за по малкитѣ момчета и като да беше прѣписъ отъ Отецъ Паисиевата, но имаше прибавление и продължение за турскитѣ царие до Селима III. Азъ сега не помниш какво беше това прибавление, но като му го искахме да го прочетемъ, той отказа да ни го даде. Другий рабкописъ бѣше съвсѣмъ отдѣленъ и много по кратка Българска История, който се намираше у Отца Гаврила Зографски, таксидиотинъ по онова време въ Търново. Тази история захващаше за българитѣ като ги произвождаше иѣкакъ отъ Кимвритѣ и Кимерианитѣ — съдържанието ѝ непомниш. На 1842 год. азъ щяхъ да я прѣписвамъ, но Отецъ Гаврилъ беше я далъ другиму по селата да я чете. На 1843, като ся заврънхъ въ Търново, азъ я потърсихъ, но Отецъ Гаврилъ беше го убилъ катърътъ му въ с. Белифарево и историята му какво станѫ не знаѫ".

Ето какъ И. Р. Славейковъ описва самата си срѣща съ Фотинова, разговорътъ който ималъ съ него, какъ ся добилъ да прѣпише части отъ историята която Фотиновъ посълъ съ себе си, и какво най-послѣ е станѫло съ съставената отъ него и Драганова Българска История, стлобение отъ Паисиевата и онаа на Фотиновъ.

. Бѣхъ единъ денъ на дюгенътъ на Столича Ахтаря. К. Фотиновъ, като научилъ че у Столича имало рабкописна история и искалъ да я види каква е, доде при нась и започналъ да ни распитва какво знаемъ ний за Българската И-

¹⁾ Запискитѣ отъ който правилъ това излагане сѫ писани иѣзълко време преди скрошната смърть на покойния А. Еказархъ.